

REJTŐ JENŐ

Vér és mahagóni

*Az 1935-ös első kiadás
(Világvárosi Regények)
szövege*

A kísélejtezett hajók útja

Természetesen a Vörös-tengerről van szó, és a vele kapcsolatos Indiai-óceánról. Ugyanis a hajós társaságok, régi szokásuk szerint, jobb hajóikat a jövedelmezőbb Atlanti-óceánon járatják, és csak az idők jártával ósdivá lett, vagy kisebb gőzöseiket osztják be keleti utakra. Pedig ezek az utak nemcsak nehezebbek; veszélyesebbek is, különösen, amikor a Vörös-tenger hírhedt északkeleti monszunja meghozza azt a lassú, egyenletes hullámverést, amitől négy órán belül nyögéssel és jajgatással teli kórház lesz az előkelővé dekorált, de alapjában véve mégiscsak ócska hajó. Nem volt kivétel e hajók közül az Irtisz nevű orosz személyszállító gőzös sem, amely Port Said-ból Singapurba igyekezett. Ezen a hajón utazott Thurn Fülöp is, megjelenésével és viselkedésével állandóan feltűnést keltve. A futólagos benyomás az volt róla, hogy a Déli Tengerek híres és rettenthetetlen vadászainak egyike utazik vissza szabadságáról valamelyik gumiültetvényre. Dacára annak, hogy itt Szuezen a száraz évszak kezdetén estefelé még jó hideg az idő, ő trópusi sisakban és könnyű fehér ruhában járt. Másnapra természetesen náthás lett és trüszkölt, de semmi áron sem vált meg lenge trópusi ruhájától. A hajón utazó ifjú hölgyeknek régebbi élményeit mesélte, melyek egytől egyig szörnyűek és véresek voltak, úgyhogy szinte elképzelhetetlennek látszott, mint küzdhetett meg a legfeljebb huszonhat esztendő, fehér bőrű, gyerekarcú Thurn Fülöp vagy harminc kínai kalózzal, vagy a legjobb esetben is kilenc-tíz részeg fókavadásszal. A hölgyek egyik csodálkozásból a másikba estek. Az angol turisták lefényképezték, és egy riporter terjedelmes cikket írt róla lapjának Beszélgetés Thurn Fülöppel, avagy milyen magánéletében a Déli Tenger Réme cím alatt.

A Déli Tenger Rémének közös kabinja volt egy úrral, akinek még nálánál is puhább vonásai voltak, és Howardnak hívták.

Thurn Fülöp barátságába és pártfogásába vette, miután megtudta, hogy Jávába igyekvő tisztviselő, aki idegenkedik mindennemű kalandtól. Thurn viszont elmondta neki, hogy Johan Thurnnak, egy híres indiai fatermelőnek a fia, sok időt töltött el az apja mellett a Maláji-félszigeten, de aztán tanulmányainak befejezésére hazautazott Európába. Howard tisztelettel és csodálattal hallgatta az ifjú hőst, majd udvariasan megfogta a fejét, midőn a Déli Tengerek Réme hirtelen áthajolt a korláton. Két és fél órán keresztül szemlélte a tengert, azután tántorogva egy kötélcsomóra ereszkedett.

Már a Bab el Mandeb-öbölben jártak, és a hajón mindenki halálosan beteg volt. Az utasok közül csak Howard sétált a fedélzeten, és Thurn ült egy kötélcsomón. A szép trópusi sisak előtt feküdt a földön öblével felfelé, és bizonyos jelekből arra lehetett következtetni, hogy Thurn ezt a sisakot soha többé nem fogja a fejére tenni. ,

- Rossz néven venné, ha a kabinjába támogatnám? - kérdezte tőle Howard.

- Kö... köszönöm... a régi májbajom...

- Szörnyűek ezek a régi májbajok - mondta Howard. Thurn pedig hagyta, hogy a kabinjába támogassa. Este már Aden felé közeledtek, és némi friss szelet kaptak az Indiai-óceánról. Az utasok nagy része jobban lett, és a fedélzeten lábadoztak, nyugszékeiken heverve. Thurn is rendbe jött, és egy régi, kedves kalandját mesélte, midőn a Fidzsi-szigetek emberevőinek fogságából menekült meg. Egy hollandi pálínkakereskedő, bizonyos Zuyden megjegyezte:

- Akkor maga bizonyára ismeri a szigetvilág nagy vadászait és nyomkeresőit, Boston Jimet, az öreg Wolfot, Vanaldert és Dornt...

- Mind jó barátaim, - mondta a fiatalember.

- Jaj, meséljen Boston Jimről! - mondta Lilienthalné, egy szumátrai misszionárius felesége.

- Hát Boston... Istenem... mit mondjak róla? Együtt kalandoztunk Dél-Timorban, én mentettem meg a bennszülöttek fogsá-

gából. Valóságos óriás, az arca hasonlít a tigriséhez, és nyers bivalyhúst eszik.

Talán mondanunk sem kell, hogy a Déli Tenger Réme épp olyan kevésbé ismerte Boston Jimet, mint a Dél-Timor-szigetet. Annyi volt igaz az elbeszéléséből, hogy apja, az öreg Thurn, félelmetes és híres vadász volt, később azonban erdőtermelő lett, és tizenhét éves korában Thurnt is elhozatta a nagyanyjától, de a fiú legyengült a klímától, és mint betegszállítmányt küldték vissza sürgősen Amsterdamba.

- Maga volt már a trópuson? - kérdezte Fülöp a csendes Howardot.

- Egy ideig ott éltem, és most visszamegyek Surabajába, holland szolgálatba.

- Örölnék, ha meglátogatna majd az erdőmben. Könnyen megtalál a Maláji-félszigeten, csak érdeklődjön Perakban, vagy Pasirmasban a Thurn-irtás után.

- Valószínűleg felkeresem majd... ha szívesen lát...

- Nagyon fogok örülni. Estére megérkeztek Adenbe.

Dorn

A hajó derült időben tette meg egész útját az Indiai-óceánon. Miután elhagyták Szumátra északi csücskét, Sabang szigeténél szemet vettek fel, és megszakítás nélkül utaztak Singapurig. Thurn megbeszélte új barátjával, hogy a Raffles Hotelben találkoznak, azután elszakította őket egymástól a vámbódében szorongó, zsivajgó sokadalom.

Singapurban azonban nemcsak rendőrök és fináncok fogadják az utasokat, hanem katonák is. Valahol egy kellemes arcú, ősz angol ezredes is feltűnik, és ahogy meglátja Howardot, odasi-et, barátságosan átkarolja a vállát.

- Halló Boston! Örülök, hogy nálunk is látom.
- Csak átutazóban vagyok, ezredes úr. Az ezredes viszi magával karonfogva.
- Úgy hallottam, Boston, hogy Európában volt.
- Jól hallotta, ezredes úr, Párizsban voltam.
- Úgy-e, maga amerikai?
- Bostoni vagyok, innen ragadt rám a Boston Jim név.
- Csodálom magát, hogy amerikai léte-re nem angol, hanem holland szolgálatban áll. Nálunk nagyobb jövője lenne - és hal-kabban tette hozzá: - tiszti ranggal kerülhetne az Intelligence Servicéhez.
- Mondottam már ezredes úrnak, hogy ezt a megtisztelő ajánlatot, sajnos, nem fogadhatom el. Én sok hálával tartozom a hollandusoknak.
- Azt már éppen eléggé megszolgálták nekik - dörmögte az ezredes - de ha nem, hát nem. Egy szívességet azonban tehetne nekem, amiért nagy jutalomra számíthatna. Hallott már erről a Pepitóról?
- Ha jól megnézné, találna a lapockájában egy golyót is tőlem.

- Ez az ember most szervezett maffiát csinált, a kínai kalóztól a szumátrai dohánycsempészekig mindenféle bűnszövetkezetből.
- Az Indiai-óceán Al Caponéja...
- Úgy van. Padding az alvezére. Ötezer dollárt ér meg a fejük Singapurban...
- Úgy hallottam, hogy Dorn foglalkozik vele, és azt hiszem, akkor előbb-utóbb terítékre kerül valamelyik.
- Biztosabb lenne, ha segítene Dornnak. Látja, őt is a hollandoktól kértem kölcsön. Nekünk vannak kiváló embereink, de azokat jól ismerik a banditák is. Hát, ha Surabajából eljön, látogasson meg engem újra... mindentől eltekintve, örülök, ha látom, Boston Jim, vagy Howard úr.
- Én is örülök magának MacPershton ezredes...

A Raffles Hotelben este kötelező a szmoking.

Természetesen trópusi szmoking: fehér ruha, a mellénnyel egy vonalban végződő kabát, és uniformis-szerű, magas gallér, amely lehetővé teszi, hogy e rendkívüli ünneplőben ing nélkül járhasson az ember. Howard szokása szerint előbb bekémlelt a függöny nyílásán át a ragyogó terembe, ahol éppen tangóhoz csökkentették a világítást, és a tükörszerűen csillogó parketten táncoló párok jelentek meg. Thurnt kereste a szemével, és meg is látta a két férfi mellett, vidám beszélgetésbe merülve. Éppen felálltak és a kijárat felé indultak. Howard a nyomukba szegődött.

Lassan kiértek az Esplanade környékéről, és a kínai negyed árka-dos házai, felfordított csónakhoz hasonló, tipikus tetőzetei között rohantak utasaikkal a riksakulik. Howard kezdte sejteni, hogy nem valami biztonságos helyre csábították Thurnt. Már a Singapur folyó füledt, dögszagú, szeméttel borított partján haladtak. A kikötött kínai dzsunkákon, messzire világító tábortüzek felett, kondérok rotyogtak, kínai menük bűzét gőzölve szét...

Egy pincecsapszék előtt álltak meg a riksák. Howard valamivel távolabb tartóztatta fel a saját kuliját. Citera- és harmonikaszó hallatszott a lampionos bejárat mögül. A párás, nehéz levegő érezhető súllyal lógott a sikátorok fölött. Howard benézett az ablakon...

Odabent csak egy társaság ült, napbarnított, vállas európaiak, mindegyiknek az övében jókora Colt revolver. Barna, fényes nyakak villogtak a kihajtott ingek felett. Az asztalfőn kopasz, hatalmas ember ült, ősz, vastag harcsabajusszal. A bal szemöldöke jóval lejjebb volt a másikonál, mivel ez az ember az egyik szemét állandóan összehúzta. Társasága egy furcsa szerzetten szórakozott. Nevetségesebb figurát valóban nehéz találni annál, aki a terem közepén állott. Képzeljünk el egy egészen alacsony, tömzsi embert, vékony, egyenes lábakkal, bozontos kórszakállal, de bajusz nélkül; rövid, tömpe, krumpliszerűen vastag orral, gömbölyű, zsíros ábrázattal. Legkülönösebb volt azonban, hogy ez az ember itt a trópuson fényes, fekete szalonkabátban járt, amit nála egy fejjel magasabb ember viselhetett azelőtt, és a fején széles karimájú fekete, nemezkalapot hordott, álla alatt összeszűjázva. Ezt még itt, az ivóban sem vetette le. Revolveröve bőven lelógott róla, míg a kezében egy seprűnyélhez hasonló, ócska fegyvert fogott.

- Mondja, kedves barátom, hogy hívják magát? - kérdezte a társaság egy tagja.

- Nevem Sámuel. Azért jöttem ide, hogy vadásszak.

- És mire akar vadászni?

- Kizárólag madarakra. Azért jöttem Indiába, hogy madarakra vadásszam.

- És tud maga vadászni?

- De mennyire - felelte gőgösen Sámuel. - Dániában tagja voltam egy lövész-egyesületnek, és legutóbb a második díjat nyertem el. - A társaság percekig fuldokolt a nevetéstől. Valaki megkérdezte tőle, hogy miből akar megélni vadászat közben, mire Sámuel büszkén a zsebére ütött, hogy hála Istennek neki

van pénze, legutóbb sokat nyert Koppenhágában, a tőzsdén. A körülötte ülők szeme furcsán összevillant. A harcsabajuszú később pókert ajánlott, és megindult a játék. Sámuel eleinte veszített, aztán nyert. A harcsabajuszú csalt, és Sámuel mégis nyert. Az arcából csak úgy sugárzott a butaság, és közben nyert. Ekkor érkeztek Thurn és újdonsült barátai.

- Thurn Fülöp vagyok - mutatkozott be körbe és egyik kísérője magyarázni kezdte a harcsabajuszúnak:

- Johan Thurnnak a fia, ő is olyan híres vadász, mint az apja.

- Isten hozott, öcsém! Az apád jó barátom volt! - csapott a kezébe a harcsabajuszú. - Jefferson vagyok... És ez az úr itt... Sámuel, a madárvadász, új barátunk. Ül le és nézd, ahogy póke-rezünk.

Az események azután tragikus gyorsasággal követték egymást. Sámuel egyre nyert, Jefferson egyre dühösebb lett, végül felhördült:

- Te törpe, ha rájövök, hogy nem játszol becsületesen...

A kis vadász nyomban felugrott és végigmérte.

- Ezért azonnal adjon elégtételt nekem. Azonnal!

- Meguntad tán az életedet?! Csukott szemmel kilyukasztalak!

A jókedv újra visszatért, a dühös kis emberkén kitűnően mulattak.

- Na ne félj, nem eszlek meg, a lábadba fogok lőni - mondta Jefferson. - Állj csak oda a falhoz, én meg ide az ajtóhoz, ha mindenáron azt akarod, hogy kilyukasszalak.

- De mi biztosít engem arról, hogy a barátaid nem támadnak rám, ha én győzök? - mondta a kicsi délcegen kihúzza magát, és ettől az egész társaság valóságos nevetőgörcsöket kapott. Csak Thurn szólt oda aggódva a kis emberkének:

- Az Istenért, menjen innen, ezekkel nem jó kukoricázni.

- Uram... - mondta lenéző fölénnel Sámuel, - én a dán lövészegylet második díját nyertem. - A társaság tagjai az oldalukat fogták, de Jefferson hirtelen leintette őket, bár neki is remegett a szája széle a nevethetnéktől:

- Csend! Fiúk! Mindenki leteszi a revolverét a másik asztalra, hogy a mi Sámuelünk nyugodtan meg merjen verekedni velem!

- Úgy van! Úgy van! - kiabálták mindannyian, és revolvereiket egy távoli asztalra helyezték. Sámuel közben a söntéspolcnak támaszkodott és várt. Jefferson, szemben vele, húsz lépés távolságra, az ajtónál.

- Idehallgass, te bolond! A térdedbe fogok lőni, azután visszaveszem a pénzemet, mert nem játszottál becsületesen. Öt perc múlva háromnegyed tizenkettő. Azonnal ütni fog a harang. Az első harangütésre lövünk, addig karba font kezekkel állunk. Sámuel egy szót sem szólt, övébe tette revolverét, és karba fonta a kezét. Az ilyen párbajnál az dönt, hogy ki tudja hamarabb előrántani a pisztolyt. Némán múltak a percek. Azután megkondult a harang... Hogy történt? Senki sem figyelhetette meg, senki sem láthatta, mert a mozdulat gyorsaságában tűnemenyesebb volt minden bűvészmutatványnál: mire Jefferson keze a revolver agyához ért, Sámuel már fejbe is lőtte. Jóformán nem is láthatták a revolverét. Újra ott fityegett az övében, és ő nyugodtan támaszkodott a söntéspulthoz. A harcsebajuszu egyetlen hang nélkül, mint a kidőlt tuskó zuhant a földre, és a harmadik negyedet elütő harang melódiája még ott rezgeti a levegőben. Azután olyan csend lett, olyan döbbsent némaság, mintha a szívverése is elállt volna mindenkinek. Pedig csak egy szív szűnt meg dobogni a helyiségben. Az egyik bronznyakú megmozdult, de a láthatatlan mozdulat ismét felkapta a pisztolyt, és a kis vadász, rájuk irányítva a csövet, félelmetes hangon dörögte:

- Aki moccan, az halott! - Most látták csak, hogy ez a kis alak, aki lelőtte a vezérüket, egyben le is fegyverezte őket, és revolvereik mellett állva, lövésre készen, gyerekes csúfolódással fordult feléjük:

- Hát, nevésetek csak tovább, fiaim... Elfelejtettétek a vezetőkénevemet is megkérdezni. Engedjétek meg, hogy bemutatkozzam: nevem Sámuel Dorn. Tényleg madárvadász vagyok. Jó-

madarakra vadászok - és nevetett hozzá, - olyan Jómadarakra, mint ti vagytok. Mondjátok meg Pepitónak, hogy Jefferson Paddingot elintéztam, és legközelebb rá kerül a sor.

Dorn nevétől, ha ez egyáltalán lehetséges, még jobban megdermedtek, mint szemük láttára lelőtt vezérük halálától. Úgy álltak ott, mintha kezük-lábuk meg lett volna kötve - és velük szemben egyetlen kis komikus figura, egyetlen ócska revolverrel! Dorn most Fülöphöz fordult:

- Idehallgasson, maga zöldfülű! Magát azért csalták ide ezek a csirkefogók, hogy megöljék, és ne legyen érvényes az erdőirtási engedély, amit az öreg Thurn a maga nevére Íratott át. Jó lesz, ha visszamegy innen a hotelba és vigyáz magára. Máris hordja el magát.

Thurn Fülöp, a Déli Tenger Réme olyan gyorsan hagyta el a helyiséget, hogy az utolsó lépcsőfokon keresztülbotolva, órán-száján érkezett ki az utca kövezetére, azután úgy rohant vad galoppban, mint akit huszonkét kalóz és legalább kilenc részeg matróz üldöz.

- Most pedig, barátaim, álljatok ilyen szép nyugodtan, amíg elmegyek, mert a kis csirkefogókat, ha nem feltétlenül szükséges, esetleg nem lövöm agyon - mondta a banditáknak Dorn. - És ne felejtsetek el megmondani Pepitónak, hogy műsorom legközelebbi száma ő lesz. Viszontlátásra, gyermekeim. - És szuggesztív hatalmának tudatában vissza sem fordult, miközben felment a lépcsőn és kilépett Singapur kültelkének éjszakaijába. Az ajtó becsukódott mögötte, és senki sem mert utána menni...

Five o'clock Surabajában

Boston Jim Port Saidban kapott ajánlott levelet a kormányzótól, amelyben felhívta figyelmét, hogy vigyázzon az Irtiszen utazó Thurn Fülöpre, továbbá, hogy lehetőleg május huszonnyolcadikán jelenjen meg a surabajai ültetvényes-klubban, a kormányzó teadélutánján. De honnan kapta meg a hírt az öreg Wolf, Flores szigetének egy dzsungelében, ahová nemigen hordanak ki ajánlott leveleket? És hogy tudta meg egy szumátrai tűzhányó-hegy oldalában Pitt Holbers az üzenetet? Postán. Az őserdők és a Déli-Tenger postáján: tong-tong útján. A tong-tong egy kivájt fatönk, amelyet a bennszülött ábécé szerint két bottal ütögetnek. Megbízhatóban és gyorsabban viszi a hírt őserdőről őserdőre, a szigetvilág egyik végétől a másikig, mint a posta. A tong-tong tehát hírül adta, hogy Had Raja napján, mikor megkezdődik a nagy munkaszünet az ültetvényeken, a Lord Mynher (a javai hollandi kormányzó) nagy megbeszélést tart a vadászokkal és az ültetvényesekkel a surabajai barna házban ... tam-tam-tam ... az igen tisztelt részeges ültetvényesek ... tam-tam ... sok teát és jeges pálinkát fognak inni ... eljárják gyönyörű fehér hölgyeikkel fox-fox nevű ősi haditancaikat, nagy láрма lesz és hajnaltájban talán lövöldözés is, tam-tam...

És ebből megtudja minden vadász, ültetvényes és nyomkéréső, mintha csak aranszegélyű kartonmeghívót kapott volna, hogy tisztelettel értesítik, miszerint a javai kormányzó surabajai üdülőhelyén ötórai teát ad.

Az ötórai tea nagyon tág fogalom Jáván. Az ültetvényesek és munkafelügyelők például megérkezésük után azonnal, tehát már délelőtt tíz óra felé beülnek a klubba és megkezdik a five o'clockot. Hatalmas, nyers, jókedvű emberek, ki Szumátrából, ki Borneóból érkezett. Mind hangos, mind vitatkozik, minden-

ki izzad, és máris fogy az ital, elsősorban sör; arzénmentes, jégbehűtött, jó valódi sör.

Délig isznak, nevetnek, ordítóznak, és délben következik egy huszonnégy fogásos Reisz-Tafel, szűnni nem akaró rizsétel, sok maró-égető curryszósszal leöntve, halak, hideg és meleg húsok, kocsonyák, tészták, saláták és főzelékek, mindez egyszerre felállítva az asztalra, mindenhez rizs és állandóan nagymennyiségű curry. Ez a híres Reisz Tafel. Huszonnégy fogás étel, egyszerre tálalva, minden ember elé külön-külön, és mindenki maga pancsolja össze lehetetlen gusztusa szerint az ételeknek ezt a karneválját, ami tulajdonképpen nem is étkezés, hanem gasztronómiai népünnepély Holland-Indiában. Hogy azután erre az ételre mennyit lehet, és mennyit muszáj inni, azt úgysem érti meg más, csak aki már fuldoklott a currytől, attól a tűzzel kaparó, torkot, géget, gyomrot szárító, csípő és égető fűszertől, amely állítólag a világ valamennyi erős fűszerét egyesíti magában, és a Reisz-Tafel című ételszimfónia vezérszólama.

Ebéd után, ivás közben egy hosszú, ősz ember is érkezik, nagyon sovány, kis kecskeszakálla van, és piszkos, kopott vadászruhája. Híres vadász a hollandi kormány szolgálatában: az öreg Wolf. Lárma, éneklés, kacagás, és a boy roskadozva hordja az italt. Úgy látszik, az egész társaság végképpen elkészült.

Nagy, sötétkét autó áll meg a bejáratnál. A kormányzó! Csend lesz, mindenki felemelkedik, s kíséretében két tiszttel megjelenik a kormányzó. Ki mondta, hogy ezek részegek? Körben ülnek az asztalnál, és csendes, komoly diskurzus folyik. Egy év programját beszélik meg, engedélyeket kérnek, és engedményeket tesznek, tiszteletteljesek és fegyelmezettek. És kora reggel óta isznak. Lassan az asszonyok is megérkeznek, szokás szerint öt óra után, amikor már csillapodott a nap első heve. Selyemruhák, meztelen vállak és mesés ékszerek villognak, és megszólal a jazz. A kormányzó, sima arcú, barátságos, ősz úr, megelégedetten nézi a táncolókat. Nem is tudnánk, hogy ez itt

a távoli Jáva szigetének egy kikötővárosa, ha nem jelennének meg olyan urak, mint az is például, aki most lép be széles, fekete nemezkalapban, hosszú ferenc-józsef-kabátban, kezében egy furkósbotszerű puská, és szöges csizmája csak úgy csörög a parketten. De nem parancsolják ki, hogy vegyen fel ő is estélyi ruhát, hanem valósággal ünneplik, és a kormányzó állva nyújt kezet neki:

- Isten hozta, kedves Dorn!

A tömpe orrú, szakállas kis ember kínosan érzi magát, és egyik lábáról a másikra áll. Itt már mindenki tudja, hogy végzett Paddinggal, és az egyik ültetvényes valóságos beszédet intéz hozzá, de a kis vadász még a kalapját is elfelejti levenni, és mikor mindenki várja, hogy megköszönje a beszédet, a nagy csendben átszól az emberek feje felett: „Hogy van, Wolf?...”

Azután a két könyökével utat tör magának, leül az öreg vadász mellé, és felhajt egy fél liter pálinkát. Később egy marcona óriás jön be, a nyakába akasztott zsinóron revolver lóg a zsebébe, ingujjban van. Ez Pitt Holbers. Egy kis köpcös emberrel jön, Van Gorkkal. Valamennyien olyan népszerűek, mint Európában a híres feltalálók vagy sportbajnokok, de az őserdőben biztosabban mozognak, mint itt, és azt hiszem, jobban is érzik magukat.

Közben néhány felköszöntőt mondanak a kormányzóra és a változatosság kedvéért tangót táncolnak.

Howard, illetve Boston Jim lépett a terembe, egy maláji bennszülött kíséretében. Boston, eltérően a vadászok szokásaitól, a legkifogástalanabb fehér szmokingba öltözött. Akármelyik amerikai filmhős megirigyelhette volna a megjelenését. Szép volt és kedves, állandóan mosolygott. Nagy, kék szemei világítottak, és finom, karcsú alakja igazán nem árulta el, hogy erről az emberről legendás hőstetteket beszélnek. A maláji valamivel magasabb volt, típusa ennek a szép emberfajtának. Lány arcvonásainak csak a hidegen csillogó szemek adtak valami halálos határozottságot. Díszes, értékes, batikolt sarongjába

burkolózva úgy állt, mint egy antik Cézár, mozdulatlanul és szigorúan. Azt hiszem, ha másvalaki bennszülöttet mert volna magával hozni ebbe a klubba, azt legalábbis felpofozzák. Boston Jim úgy jött be mosolyogva a malájival, mintha ez a világ legtermészetesebb dolga lenne. Őt nem éljenezték meg, nem fogták körül, és nem ütögették a vállait, hanem helyet csináltak neki, félreálltak, mintha egy hadvezér lépett volna be. Boston Jim mítosz volt az Indiai-óceán környékén. És közben úgy nézett ki, mint egy parkett-táncos. Megállt a kormányzó előtt, meghajolt, és bemutatta a malájt:

- Ez az ember Si Lalan, az én barátom.

A kormányzó kezet nyújtott a bennszülöttnak és megtörte a jeget:

- Boston Jimnek a barátja a mi barátunk is. Sokat hallottam már rólad, Si Lalan és örülök, hogy megismerhettelek.

- Si Lalan - suttogták meglepetten. Si Lalan, a Magányos Főnök híres ember volt. Egyedül járta be az őserdőket, sok bajba jutott emberen segített már, és állítólag fejedelmi családból származott. Egyesek szerint a rokonai gazdag, előkelő emberek, akik India nagyvárosaiban élnek és nagy állásokat töltenek be az angoloknál, de Si Lalan megtagadta őket, és megmaradt főnöknek, elnyomott és szerencsétlen malájok pártfogójának az őserdőben. Állítólag több nyelven beszélt, és ha szólt, akkor mégis azt az ősi keverék pidgin-angolt használta, amin a maláji kulik beszélnek.

- Si Lalan tiszteli és szereti a Lord Mynhert, és eljött, hogy segítsen neki. - Ezt mondta, és keresztbe font karokkal mélyen meghajolt. A kormányzó átvezette őket a könyvtárszobába, ahol már együtt volt a másik négy vadász is.

- Szervusztok, vén házalók! Nagy dolog lehet, ha a kormányzó úr idecsődítette ezt a sok kitaposott cipőt velem együtt! - üdvözölte őket Boston Jim, és sorba kezet szorított velük.

A boy lerakta az italokat, valamennyien leültek, és a kormányzó hozzáfogott, hogy megismertesse velük az ügyet, amiért idehívta őket.

Thurn János története

Thurn János hajóskapitány volt. Most ne gondoljunk valami hatalmas óceánjáróra vagy impozáns hadihajóra, még csak egy elegáns kis cirkálóra sem. Thurn egy kis gőzbárka ágrólszakadt kapitánya volt, a 3000 tonnás Michael Treubon tulajdonosa. A kínai szakácson kívül csak egy gépész és három matróz kísérte útjain, pedig ezek az utak aránylag veszélyesek voltak. Thurn ugyanis a szigetvilág hőskorában, a holland-angol település kezdetén, munkásokat toborzott az emberevő pápuák, a harcos szingalézek és az állatias tamolok között.

A kilencszázas évek elején Thurn a Maláji Dzsungel környékén toborzott, és Perak felett, a hegyre nyúló ősrenetegben hatalmas mahagóni-erdőre bukkant. A legdrágább, téglavörös, fényes, puha Teone Serrata alkotta a rengeteg javát, de volt köztük sok óriási Jarrah is, amelyeneket eddig csak Ausztráliában leltek. Thurn azonnal tudta, hogy kincset talált. De azt is tudta, hogy a rengeteg kitermeléséhez elsősorban sebes sodrú, jó esésű folyó kell. Thurn talált olyan folyót, amely az esős időszakban elég sebes sodrú volt, de túl magasan ömlött a tengerbe, távol a sziget déli kikötőjétől. Viszont lejjebb talált egy tavat is, amely az esős évszakban megduzzadt, és egyesült a Mon folyóval. Ez a folyó az Algír Spring hatalmas esése alatt több ágra szakadva, Malakka felett ömlött a szorosba, szóval alkalmas volt arra, hogy itt megállhassanak a leúsztatott fával. Thurn tehát eladta a hajóját, megnősült, és házat épített magának a rengetegben folydogáló ismeretlen folyó mellett, amelyet a feleségéről Liz-nek nevezett el. Két évi szörnyű, verejtékes munka árán összekötötte a Liz folyót azzal a tóval, amely az esős időszakban egyesül a Monnal. Hatalmas munka volt. Matrózai, akik betársultak hozzá, az első év végén elhaltak, a maláji munkások megszökdöstek, Thurn sokszor egyedül dol-

gozott hetekig, de két év alatt megvolt az öt hétig tartó összeköttetés a Thurn-teleptől Malakka kikötőjéig. Közben kitört a háború, és az öreg Thurn, bár megmaradt hollandnak, angol katonai szolgálatba lépett, mint ösvénykutató, és őserdőkön át vezette, leleménnyel és bátorsággal, az Angliából érkező vidám Tommy-kat, akik leverték Tok Dzsongut szent lázadását. Az angol kormány meghívását, hogy kapitányi ranggal lépjen a brit hadseregbe, Thurn több alkalommal visszautasította. Elismerésül csak annyit kért, hogy kitermelési engedélyét, mely nem örökölheto, írják át a fia nevére. Ezt meg is kapta. De igazi társát nem fiában, hanem leányában találta meg. Cecil tizenhat éves korától kezdve a fűrésztelepen nevelkedett. Igazi apja lánya volt: makacs, elszánt, erélyes és fáradhatatlan. Tizenhét éves korában már száz lépésről lelőtte revolverrel a legkisebb madarat is.

Ezt csak nagyjában mondta el a kormányzó, mert a jelenlévő vadászok valamennyien ismerték az öreg Thurn történetét.

- Egy év előtt azonban nagyot változott az ügy folytatta a kormányzó. - Thurn a száraz időben nem bocsátotta haza a munkások egy részét. Évről-évre, hónapokon át szélesítette a Liz folyót, kirobbantotta a kiszáradt mederből a szikla- és homokzátonyokat, másfél méterrel csökkentette az Algír Spring esését, és az elmúlt évben nyolcvanezer tonna elsőrangú bútortát hozott le Malakkába. Ez már jelentős konkurencia a mahagónisoknak. Tudják jól, hogy ezek a fatermelők semmitől sem riadnak vissza. Az angol hatóságok nem védik túlságosan a birtokon fejlődő hatalmas hollandi telepet. Biztos információm van arról, hogy a mahagónisok Pepitót bérelték fel Thurn Cecil ellen. Ezzel, azt hiszem, mindent megmondtam. Arra fognak törekedni, hogy Thurn leánya ne tudjon eleget tenni a minimum százezer tonna fa leszállítására kötött szerződésnek, s ebben az esetben valószínűleg elárverezik az egész erdőséget és Thurn emberfeletti munkájának gyümölcse angol cég kezébe kerül. Nagyon szeretném, ha az erdő megmaradna a Thurn család birtokában. Nagyon fontos érdekei fűződnek ehhez a

mi gyarmatainknak. Magamhoz kérettem Thurn leányát, aki apja halála óta egyedül vezeti a munkálatokat. Nyakas leány. Minden segítséget visszautasított, szerinte ő és az emberei száz Pepitóval is megküzdene, és ha nem tudnak megküzdeni, akkor vesszen a telep. Nem kíván öreg, tapasztalt vadászokat maga mellé, és minden hasonló jövővényt ki fog utasítani a telepéről.

- Apja lánya... - morogta az öreg Wolf.

- Hát én akarata ellenére is szeretném megvédeni azt a kislányt. Mi a véleménye, Wolf?

- Majd a telep közelében táborozunk, ahonnan ennek a hölgynek nincs joga kidobni minket, és mi mégis elég közel vagyunk ahhoz, hogy segítsünk.

Boston felemelkedett a helyéről és a vadászokhoz fordult.

- Ha megbíztok bennem, és vállaljátok, hogy mindenben követitek az utasításaimat, akkor kezeskedem az eredményről.

Valamennyien elfogadták Boston ajánlatát.

- Van egy tervem. Vállalom azt, hogy ott fogok élni a fatelepen, és Brunhilda kisasszony nem dob ki. Si Lalan ott fog táborozni a telep környékén. Ti négyen, Dorn, Wolf, Van Gork és Pitt Holbers, Kuala Lumpurban békésen kártyáztok a „Vén Szigonyosnál”, készenlétben tartotok egy gőzbarkát, és nem tesztek semmit az én utasításom nélkül.

- És mondd, te öntelt fiatalember - mondta Van Gork,- minek az a gőzbárka? Gyors menekülésetek készíted elő?

- Mondjuk, öregem, mondjuk... Régi, híres menekülő vagyok úgyis. Nem merítem ki teljesen szellemi képességeidet, hogy magyarázatokba bocsátkozzam. Hát vegyük úgy: ha én lélekszakadva, halálsápadtan menekülök, akkorára legyen Kuala Lumpurban egy gőzhajó, hogy elszállítsatok a legközelebbi idegszanatóriumba. De gőzhajó legyen, azt mondom! Gyere, Lalan. Vizontlátásra, kormányzó Úr! - És elmentek.

- Nos, mi a véleményük? - kérdezte a kormányzó.

- Meg fogja csinálni! - mondta határozottan Dorn.

A Liz-folyó mentén

Két napi járóföldet kitevő területen csattogtak a fejszék, ziháltak a fűrészek, trombitáltak az elefántok, és majomszerű, fecsegő hangjukon kiáltoztak a bennszülöttek.

Fleming, az intéző, két segédjével hajnaltól estig járta a körzeteket, hajszolta a munkásokat, kötözték a sebesülteket, szidták az elefántápolókat, segítettek a legkisebb nehézségnél a bambán álldogáló bennszülötteknek, ellenőrizték az élelmiszerelosztást és hol ott, hol itt csendült fel a kiáltásuk: „ayo! ayo!” Most egy lány érkezik félvad, barna csődörön, úgy van öltözve, mint a férfiak, lovaglónadrágban, felgyúrt ingujjban, rancokba gyűrődő, puha moszkító-csizmákban, nyakáról revolver lóg le az övébe, és mellette izzadó, hátracsúszott sisakú fiatalember vezeti gyalog és kantáron a lovát. Azért gyalog, mert a délelőtti folyamán már háromszor esett le a lóról, most sántít, liheg, és sűrűn elbotlik. Talán mondanom sem kell, hogy a fiatalember a Déli Tengerek Réme volt. Negyvenöt fok meleg van árnyékban, és Cecil Thurn embereivel már reggel óta járta a körzeteket, és járni kell roskadásig, a pihenést jelző tong-tong szaváig, mert ahol megfordulnak, ott megkezdődik szabályosan az Európában is jól ismert amerikázás. Ez a folytonos ellenőrzés, intézkedés, úton-lét fárasztóbb, mint a favágás.

A leányon egyáltalán nem látszott fáradtság. A hangja élesen csengett, ha odaszólt a munkásoknak, a keze ilyenkor rövid, erős mozdulattal rántotta vissza a lovat, hogy az megállt, mint a szobor. A fivére közben kimerültén roskadt egy széles tönkre és lihegett.

- Pihend itt ki magad, amíg visszajövök, - szólt a leány és elügetett. A második irtványnál puskás ember sietett eléje. Fleming volt, az intéző.

- Linta követe volt nálam. Vásznat és dohányt követel a gazember.

- Nem kap! Újholdkor jár neki, de csak akkor, ha ötven harcosal kimélyíti a medret a Liz felső folyásánál, ahol az a három sellő van. Akkor kap dohányt és vásznat.

- A vén sakai főnök gyerekesen követelőzik. Kellemetlen lenne, ha most zavart csinálna.

- Eh! Ha nem tanítja meg őket arra, hogy megbecsüljék a szerződések, akkor sohasem lesz rend. Linta nem kap semmit, és ha lejön a hegy oldalába, akkor majd megtáncoltatjuk. - Rövidre rántotta a kantárszárat, és a ló egyet horkanva elügetett.

Thurn Cecil cölöpháza egy kiugró sziklaplatón állt, az intéző és a négy fehér munkafelügyelő háza mellett. A két cölöpépítményből nemcsak az irtványok látszottak, hanem a völgy is, amelynek őszbozóján túl Kuala Lumpur kikötője következett, és látszott az alacsonyan terjengő, párákban kéklő hegyorom is, ahol a sakai bennszülöttek tanyáznak. Esténként Cecil házának moszkítóhálójával fedett verandáján vacsoráztak valamenynyien.

Munkásemberek szokása szerint csendben és komolyan fogyasztották el a vacsorát. Csak miután Fleming, ki tudja hányadszor az évek folyamán, megkérdezte, hogy rágyújthatnak-e a kisasszony jelenlétében, a sorra megvillanó öngyújtólángocskák után indult meg a szó mindenféleről. A veranda lépcsője alatt hirtelen egy férfi jelent meg és egy öszvér.

- Jó estét! - szólalt meg egy dallamos hang. - Thurn urat keresem.

Thurn azonnal felismerte szelíd útitársát.

- Isten hozta, miszter Howard! Kösse meg az öszvérét, és jöjjön beljebb.

- Köszönöm - felelte azon a lágy, szinte szentimentális hangon, ami szerénységét úgy kihangsúlyozta. - Köszönöm, de nem szükséges megkötni az öszvért. - és ezzel odafordult az állathoz, udvariasan megveregette a nyakát és így szólt: „Legyen szíves, Maya, álljon itt nyugodtan, amíg visszatérek!” - és miu-

tán a vacsorázok harsogó kacagásban törtek ki, Mr. Howard halk magyarázkodással jött fel a lépcsőn: - Kérem, az öszvér az egyetlen állat a világon, amely mindennél többre értékeli, ha a gazdája udvarias. Higgyék el, a legtöbb öszvér azért makacs, mert nem bánnak vele intelligens állathoz méltóan. Howard vagyok.

Egyedül Cecil nem nevetett a jövevényen. Figyelmesen és gyanakodva nézte, hogy nem a javai: kormányzó emberei közül való-e? A férfi külseje, finom vonásai, szelíd, jó társasághoz szokott mozdulatai elárulták, hogy nem sokat foroghatott az őserdőkben.

- Kérlek, Cecil, Mr. Howarddal együtt utaztunk Singapurig, és megkértem, hogy látogasson el hozzánk, ha erre viszi az útja. A nővérem - fordult azután Howardhoz.

- Üljön le - mondta Cecil, és Boston Jim kissé kellemetlenül érezte magát a lány figyelmesen vizsgálódó pillantásaitól. Azonnal elővette egyikét nőies mosolyainak, mert Bostonnak volt egy nőies mosolya, ami oly szelíddé tette az arcát, hogy a hittérítők irigyelték érte.

- Nem is gondoltam arra, hogy Mr. Thurn kedves meghívásának ilyen hamar eleget tehetek, de a véletlen mégis így hozta. Ugyanis cégem megbízott, hogy a Holland - Angol Vasút Társaság szolgálatában dolgozzam.

- Mi a maga foglalkozása? - kérdezte Cecil.

- Könyvelő, Miss Thurn. Mérlegképes könyvelő az Első Holland Gyarmati Közlekedési R.T.-nél. Az idén helyeztek át Batáviába. És most majd el kell számolnom a Holland - Angol Vasútépítést. De még eltart egy hónapig, amíg rám kerülhet a sor. Engem nagyon érdekel az erdőirtás, mert van egy nagybátyám Ausztráliában, aki szívesen magához venne, de én előbb szeretném látni, hogy milyen ez a munka tulajdonképpen. Ezért, ha meg méltóztatnának engedni, itt maradnék egy ideig... Hiszen Mr. Thurn olyan szívesen invitált.

- Mennyi időt töltött maga a trópuson? - faggatta a lány.

- Hollandi szokás szerint az első hat hónap után három hónap szabadságot kaptam, és most visszajöttem egy éves szolgálatra. Egész jól bírom - tette hozzá öntelten.
- Azt hiszem, Cecil, teljesíthetjük Mr. Howard kívánságát. Talán segítségünkre is lehet, mint könyvelő...
- Boldogan, uram.
- Jó - mondta kurtán Cecil.
- Igazán köszönöm... most már tényleg be fogom kötni Mayát az istállóba.
- Egy nagyon kis fülke áll csak rendelkezésére ebben az épületben. Az iroda, ahol a számlákat és a könyveket tartjuk.
- Ó, kérem... nekem éppen elég - felelte rendületlenül mosolyogva, azután lement a lépcsőn és odaszólt az öszvérnek:
- Kérem, Maya, fáradjon velem az istállóba... - és csendesen ellépett az öszvérrel együtt. Még hallotta, hogy mögötte fojtott nevetés hangzik fel.

Mr. Greenhorn

Közeledett az esős évszak, amikor a megáradt Liz folyó egyesül a tó vizével, és kezdetét veheti az úsztatás. Mindenki szakadásig dolgozott. Cecil reggeltől estig hol itt, hol ott tűnt fel, lóháton ebédelt, és este verejtéktől, portól vastagon belepve, holtfáradtan tért haza. Howard nem fizetett az ellátásért, hanem könyvelt. Nagyon jól végezte ezt a körülményes munkát. Ahogy Fleming mondta: „igazán jellegzetes és kitűnő számkukac”.

Csak, ha elmozdult az irodából, akkor vált nevetségessé, ahogy az öszvért is zötykölődve ülte meg. Hol a revolverét vesztette el, hol a sarkantyúját, és amellet olyan kínosan tiszta és pedáns volt, mint az amerikai filmekben a szerelmes cowboyok. No de legalább egy kis szórakozásuk is volt a fáradt embereknek. Howard úrral lehetett tréfálni.

Ez a szelíd, jámbor ember, az ő hittérítő mosolyával a legvastagabb dolgokat is megértette. Felfogta azt a humort, amit egy amsterdami könyvelő személye képvisel a vadonban.

Cecil sokszor rajtakapta magát, hogy munka közben egyszer csak eszébe jut Howard úr szelíd mosolya, nagy, őszinte, derűs, kék szeme. Védelmébe vette, megtiltotta a munkafelügyelőknek, hogy Howardot Mr. Greenhornnak szólítsák. Biztatta a könyvelőt, hogy igyekezzen megkeményedni, lovagoljon, tanuljon meg célba lőni, de az csak szelíden csóválta a fejét.

- Nem nekem való dolgok ezek, Cecil. Jövő héten takarmányt kell hozatni, fogtán van...

- Cecil dühösen megrántotta a lovát és elnyargalt. Ahogy visszanezgett, Howard úr még mindig ott állt, ugyanazzal a mosollyal, és bámult utána.

Meg kell jegyeznem, hogy gorombább sértés ezen a vidéken nincs, mintha valakit Greenhornnak neveznek. Ez a szó annyit jelent, hogy zöldfülű. Körülbelül úgy értendő, hogy az illető-

nek a fülére van írva, miszerint az éretlenség színét képviseli tapasztalt férfiak között. Az ilyen emberről feltételezik, hogy tíz lépésről nem találna el egy anyaelefántot, és ha összezsapja a bokáját, úgy beleakad a saját sarkantyújába, hogy orra esik. Hát ilyen embernek nézték Mr. Howardot. De ha valakinek akadtak volna mégis kétségei az iránt, hogy a könyvelő a legkifejezettebben zöldfülű, azt is meggyőzte volna erről egy esemény, amit minden igaz férfi mélységesen szégyellt volna. Az esemény este játszódott le. Éppen befejezték a vacsorát, és Mr. Fleming megkérdezte Cecilt, hogy rágyújthatnak-e a jelenlétében, mikor az egyik fehér, aki napos volt a lovak lenyergelésében és megetetésében, csendesén bejött és így szólt:

- Pepitő jön a serpentinúton.

Nagy csend lett. Aztán Cecil megkérdezte:

- Egyedül?

- A hold végig bevilágítja a völgyet, rajta kívül sehol egy ember.

- Állj ki és figyelj - mondta Fleming. - Ha idejön, hát majd beszélünk vele. - És meglazította tartójában a Coltot. Cecil csodálkozva körülnézett. A könyvelő nem volt sehol.

- Hová tűnt Mr. Howard?

A szívüket nyomasztó sejtés szorította el, de erre a gyors, művészi eltűnésre mégis hangosan felkacagtak. Csak Cecil harapott kedvetlenül a szájába. Azután egy két méter magas óriás lépett a verandára. Pepitő! Aki ezt az embert látta, az sohasem felejtette el. Thurn Fülöp egy pillanatra lehunyta a szemét, elszédült, és hányingert érzett a félelemtől. Pepitő kopasz volt, ez tisztán látszott a tarkójára hátratolt parafakalapja alól. Vörös, hatalmas szemhéjai fáradtan hunyódtak másodpercenként, alsó ajka, mint valami nagy darab rongy, vastagon, petyhüdten zuhant előre, és egy pompás ragadozófogsor barnáll elő a roppant, gorillaszerű állkapocsból. Mindamellet ez az arc nem volt ellenszenves, sőt humort és intelligenciát is elárult, legfeljebb arra engedett következtetni, hogy Pepitő cinikus és brutális ember. Ingujjban volt, vászon-bricseszben, ke-

zében szívós bot, amely korbácsnak is beillett, csuklóján arany karkötőóra. Térdig érő bőrlábszárvédői jelezték, hogy ez az ember nemrég még olyan helyeken járt, ahol nagy számban tanýáznak a mérges kígyók. Pepitó, ahogy megállt az ajtóban, kissé lehajtva a fejét, hogy ne üsse a gerendába, zsinóron lógó revolverével, oszlopos lépéseivel, hatalmával, erélyével és durva, okos arcával, maga az őserdő volt, megszemélyesítve egy robusztus teremtményben. Jókedvűen szólt a társasághoz:

- Örülök, hogy nem vacsora közben zavartam önöket. Ne legyen ostoba, Fleming, hagyja a revolverét. Ha akarja, elveheti az enyémet, nyugodtan lefegyverezhet, tárgyalni jöttem.

- Nincs magával tárgyalnivalónk, Pepitó! Banditákkal nem tárgyalok.

- Bocsánat, Miss - felelte udvariasan Pepitó, - de akik itt élünk a trópuson, többé-kevésbé valamennyien banditák vagyunk. A kedves papa, akinek nagy tisztelője voltam, nem tíz és nem száz bennszülöttet segített jobblétre, míg megalapította a Thurn-irtást. A dzsungel azé, aki erősebb! - Ezek után kényelmesen leült, és rágyújtott. - Ha nem akar, ne tárgyaljon velem, de az ésszerűség azt diktálja, hogy nem árt, ha meghallgatja, amit mondani fogok.

- Yes - felelte Cecil megvetően. - Tehát mondja, de lehetőleg röviden.

- Bravó, Miss! Apja lánya! - ismerte el Pepitó és csillogó szeme végigfutott a nőn, hogy az valami jeges iszonyatot érzett belülről. - Megmondom őszintén: nem szeretek hölgyek ellen harcolni. Elsősorban ártana a jó híremnek - tette hozzá tréfásan, - másrészt tisztelem az öreg Thurnt. Hatalmas ember volt, szeretném kímélni a leányát. Ön ezt az erdőt nem tarthatja tovább a birtokában, Thurn Cecil. Ez már el van döntve, biztos. Nem is kell hozzá több, mint hogy százhuszezer tonnára vállalt kötelezettségének ne tudjon megfelelni. Ebben én meg tudom akadályozni. Akkor árverésre kerül az irtás. Értse meg, semmi esélye sincs sikeres harcra. Nem jöttem volna ide, ha másképpen állna a dolog. De utálok minden olyan harcot, ahol az el-

lenfelemnek egyetlen esélye sincs. Nem lőttem még le embert hátulról, és minden ellenfelemnek megadtam a lehetőséget, hogy a fegyveréhez nyúljon, mielőtt végeztem vele. Azért jöttem ide, hogy felajánljak önnek nyolcvanezer dollárt a birtokáért. Tudom, hogy ez nevetségesen csekély összeg a telep értékéhez viszonyítva, de ez is csak ajándék az öreg Thurn emlékének a kedvéért. Kérem, fogadja el.

- Erre az ostobaságra nincs mit felelnem. A szerződésnek eleget fogok tenni. Ha megkísérel ebben megakadályozni, akkor leszámolunk magával, Pepitó.

Az óriás mosolygott, azután felállt.

- Ahogy gondolja, Cecil. Figyelmeztetem, hogy nincs esélye... Már el van intézve, kész a terv, lehetetlenség megghiúsítani. Ezért jöttem ide. - Várt még egy pillanatig, azután megfordult, hatalmas háta szinte vonzotta a pisztolyok csövét, és lassan, nyugodtan ment el... Fleming ujjai idegesen doboltak a revolvere agyán...

Mr. Howard célbalő

Kora reggel volt. Mr. Howard egy hatalmas szögre tűzött cédulacsomót szedett le egyenkint és sorban bevezette őket vörös tintával egy nagy könyvbe.

- Beszédem van önnel, Mr. Howard! Jöjjön velem - dobbant be a szobába Cecil. A könyvelő udvariasan meghajolt, feltette a kalapját és elindult a főnöknője mögött.

- Miért ment el tegnap, mikor Pepitó jött?

- Mert fékem tőle.

- És nem szégyenli ezt, Mr. Howard?- kérdezte Cecil, minden sértő él nélkül, tárgyilagos kíváncsisággal.

- Egyáltalán nem. Azt hiszem, az öreg Edison megfutamodott volna egy pofon elől, Goethe lehet, hogy nem is tudott célbalőni és Pasteurt akármelyik állástalan kikötőmunkás könnyen felpofozhatta volna. Ön a fenti uraknál különb embernek tartja például a rokonszenves Mr. Fleminget, aki jól bánik a revolverrel és pompásan verekszik? - kedvesen mosolygott a lányra, azután folytatta. - Én megvetem azokat a hetvenkedő frátereket, akiknek nem a hivatásuk kívánja meg a bátorságot, hanem a hiúságuk. Itt a gyarmatokon sok erős ember él, de mégis a tengerészeti államtitkárok és kormányzók döntenek ötszázmillió ember sorsa felett, holott ezek legtöbbször gyenge öregurak. Én igenis gyenge vagyok, és gyáva vagyok, és értékesebbnek tartom az életemet, mint egy duhaj, ostoba, vasöklű fráter. Hagyjuk, kérem, ezeket az üres szólamokat, azt a sok álromantikát, amivel itt a gyarmatokon megmérgezik az újoncok hiúságát, hogy mindenki rögtön bokszbajnok szeretne lenni, ha idejön... Én, igenis, gyáva vagyok, Cecil, de a főkönyvvvel megbirkózom és üres óráimban Swinburn költeményeit olvasgatom...

A lány zavarodottan nézett rá, azután csendesen mondta:

- Én... én csak azért szóltam... magának, mert engem bánt, ha kigúnyolják...

Howard egyszerre nagy gyengédséget érzett a lány iránt, és megfogta a kezét:

- Köszönöm, Cecil... Most én kérdezek valamit magától: csak olyan embert tudna szeretni, aki ennek a bátor, harcias, gyarmati pionírnak a mintapéldánya?

Cecil a földre nézett, és nem felelt egy ideig, aztán újra felnézett Howardra:

- Én a finom és okos embereket szeretem... De ha valaki gyáva, az... azért az rémes-...

- Itt. De ha két ember szereti egymást, elhagyja a dzsungelt, és a férfi, mint mérnök, ügyvéd vagy orvos jól elvégzi a munkáját, akkor igazán nem fontos, hogy mellesleg tigrisekkel is megküzdjön. És én azt hiszem, Cecil, maga inkább ebbe a szebb társadalomba való. - Megfogta a lány két vállát, és a szemébe nézett. Talán ebben a pillanatban szerettek bele egymásba.

- Én innen csak akkor mehetek el, ha ez a föld, amit apám ve-rejtékkal, vérrel, az életével szerzett meg, Thurn-birtok marad továbbra is.

- Az fog maradni - felelte Howard, szelíden és nyugodtan. A lány, nem is tudta, miért, olyan belső erőre kapott, s olyan biztonságérzet fogta el, hogy jókedvűen elővette revolverét, és kérlelni kezdte Howardot:

- Tanuljon meg fegyverrel bánni! Próbáljon meg célba lőni. Nézze, ott áll az a fa... - Egy távoli fára mutatott, és négyszer egymás után elsütötte a revolvert. Mind a négy golyó talált. - Próbálja meg maga is! Kérem, tegye meg az én kedvemért!

Howard némi ráncigálással kiszabadította a tartóba szorult revolverét és hosszas célozgatással négyszer elsütötte.

- Bravó! - kiáltotta Cecil, - nem is tehetségtelen! Négy golyó közül kettő talált. - És jókedvűen elindult körútjára, még a fordulóból is visszaintve Howardnak. Boston visszament kis iro-

dájába, de délelőtt már nem tudott könyvelni, minduntalan a lány arca jelent meg előtte a lapokon...

...Estig megint nagy részét elvégezték a munkának. A vége felé járó száraz időszak elérte a tetőpontját. Ötvenöt fokos meleg perzselő nyomása égette a levegőt, a bennszülöttek testére kent avas olajok bűzhödt párolgással tették pállottá a légtelen forróságot, és a földre lógó óriási páfrányok holtra égve, rőtesbarnán az európai ősz színeit hintették szét a repedező földön... Ezen a napon már öt órakor megszólalt a tong-tong, fehérek, bennszülöttek, elefántok, őszvérek dőltek ki bódultan a sorból, pedig ebben a légtelen, kazánmeleg időben kellett bevégezni a munkát, mert, mire északról elsőt süvölt a monszun, mint óriási víztömegek előhírnöke, készen kell állani száz-húszezer tonna rönknek, hogy a rövid idő alatt, amíg a Liz a tavon keresztül egyesült a Monnal, elinduljon a fa Malakka felé.

Vacsora után tértek nyugovóra, végsőkéig kimerült állapotban, és reggel előlről kellett kezdeni, kettőzött erővel. Thurn Fülöp mézesheteit élte az első maláriás lázrohamokkal, és az ágyat nyomta. Szerencsére Mr. Howard nem csak könyvelő volt, hanem orvos is, és masszázsait, füvekből készített teái segítettek a vacogó Déli Tenger Rémén.

A hirtelen leszálló trópusi éj nem hozott enyhülést. Az őserdő komor, óriási fáit, mint felhőkarcolók tömege vette körül a két kunyhót. A nappali aléltságukból magukhoz tért állatok surrantak, zörrentek a nagy csendben, millió énekes kabóca cripelt... Valahol egy leopárd hördült fel, azután egy elhaladó majomcsapat visongott és hosszú ideig megint csak a kabócák egyhangú orkesztere szólt...

Cecil nem tudott aludni. A nyugtalanság, amely Pepitó látogatása óta kínoztta, arra készítette, hogy éjszakánként kinézzen, terhes nappali munkáját rossz alvással és örködéssel is súlyosbítva... Az újhold vakító, ezüst fénnel világította meg a plató előtti hatalmas tisztást. Távol valami zörrent a bokrok között... Bizonyára páva... De nem! Világosan látta egy ember elsuhanó

körvonalait... Leakasztotta a Winchestert, kilépett a ház elé és lassan osont a sziklafal árnyékában. Elérte a tisztás szélét, azután fák mellett igyekezett a gyanús hely felé... Mintha emberi hangokat hallott volna!... Most már sietve, három ugrással, revolverét is előrántva, ott termett! Két ember állt egymással szemben, suttogtak. Egy gnómszerű alacsony és egy magasabb, széles kalapú vadász...

- Tartsa fel a kezét! - szólt rá Cecil a vadászra. Mielőtt megakadályozhatta volna, a gnóm eltűnt a bokrok között. A vadász ott állt, feltartott kezekkel. A lány vállára vette puskáját, csak a revolvert irányította rá. Letépte a férfi nyakáról függő pisztolyt és a földre dobta: - Induljon a ház felé! - ebben a pillanatban a férfi, aki két kezét feje fölé tartotta, egy hirtelen rúgással pontosan Cecil kezefejét találva, kiröpítette ujjai közül a revolvert a levegőbe. Egyik kezével máris úgy kapta el a lány nyakát, hogy a hangjától és az öntudatától egyetlen markolással fosztotta meg, és két ugrással igyekezett átjutni a tisztáson, hogy a holdfényből a sűrűbe kerüljön. Cecil helyzete reménytelen volt. Kétszáz lépésnyire a háztól, egy bandita kezében, teljesen lefegyverezve, tehetetlenül... Csak egy villanásig kerültek a holdfénybe, de valahonnan tompa dörrenés hallatszott... Cecil a földre hullott, azután megpróbált lábra állni. A vadász, aki zuhanásában magával rántotta, ott feküdt mellette mozdulatlanul, holtan... A lány világosan emlékezett rá, hogy a lövés a házból jött... Futólépések és hangok hallatszottak, megjelent Fleming a munkavezetőkkel, azután hiányos öltökben Howard és végül egy pokrócba burkolva Fülöp. Cecil gyorsan elmondott mindent. A nyakán három kék csík jelezte a bandita szorítását... Fleming lehajolt a halotthoz.

- Azt mondja, Miss, hogy a ház felől jött a lövés?...

- Vagy a házból, vagy a ház mellől. Tisztán láttam a villanást. Egy pillanat és már a sűrűben lett volna velem...

- Hát én még ilyen lövést nem láttam! Kétszáz lépésről, ebben a holdfényben, kapásból... És nézzétek! Pontosán a homloka

közepén. Én még ilyen lövést nem láttam... - motyogta egyre Fleming.

- Meg kell találni a másik alakot! - mondta hirtelen Howard, és felkapva Cecil Winchesterét, eltűnt a bokrok között. A lány csodálkozva nézett utána...

- Hm... nem is olyan gyáva! - A halott zsebében egy sor írás sem volt. Ez Pepitó rendszeréhez tartozott. A banditák csak szükségleti tárgyakat hordtak maguknál, és ha nyolcat terítettek is le közülük, egynek sem lehetett a személyazonosságát megállapítani. Howard gondterhelt arccal jött vissza:

- Nem találom... azt mondja, gnóm volt?... Hm... nagyon gyanús az ügy...

- De ki adhatta le a lövést? - töprengett Cecil.

- Nem maga volt? - kérdezte Howard a vacogó Déli Tenger Rémét, de az csak tovább vacogott a maláriától és a félelemtől egyszerre, kettős didergéssel, kék ajakkal... A rejtélyt nem sikerült megoldani, a banditát eltemették, és elhatározták, hogy ezentúl éjjel egyenként őrködnek, és három óránként váltják egymást... Már minden elcsendesedett újra, csak Fleming töprengett az ágyában, egyre mormolva: „Istenemre, ez volt a lövés...!”

Másnap reggel Howard egy malájit küldött levéllel Kuala Lumpurba a cégéhez, ahogy Cecilnek mondta, de tulajdonképpen a „Vén Szigonyoshoz” nevű vendéglőbe. Rövid értesítését összebújva olvasták el a vadászok.

- Úgy látszik, kezdődik a tánc - mondta Pitt Holbers.

A telepen nyugtalanság volt észlelhető. Még a fehérek is idegesek voltak. Csak Howard könyvelt nyugodtan az irodában, mint akit más nem érdekel.

Aztán kitört a pánik!

Egy ledöntött faóriás mellett ott feküdt halva a gnóm. Nem volt gnóm. Egy leprától összeroncsolt nyomorult holtteste

volt. Ez tizenegy órakor történt. Fél tizenkettőkor egyetlen bennszülött munkás sem tartózkodott már a telepen. Szétfuttak iszonyodva az őserdőbe, a hegyek közé rémületükben: lepra! Ezek többé a tájékára sem jönnek a Thurn erdejének.

Cecil letörten, kétségbeesetten ült a cölöpház lépcsőjén:

- Minden elveszett... Minden elveszett... - ismételte egyre és szemei könnyesen, kétségbeesetten jártak körül az elhagyott irtványokon. - Amíg új munkásokat szerzünk, régen beállt az eső, és nem szállíthatjuk el a fát... Igaza volt Pepitónak, semmi esélyem sem volt. Egyetlen esélyem sem... - Kétségbeesetten hajtotta le fejét, és Fleming az embereivel ugyanúgy állt ott szomorúan...

Fülöp bánatosan nézett a völgy felé, mintha onnan várna, Isten tudja, milyen segítséget, és lassan a többiek is arra néztek. A völgyből, mintha a sors gúnyolódása lenne, egyetlen hosszú, sovány ember jött lassan felfelé a szerpentinúton, és széles, fekete kalapján nyomban látszott, hogy hittérítő.

- No, most pont erre van szükség - morgott dühösen Fleming.

- Igazán, még soha sem volt nagyobb szükségünk hitre, mint most - jegyezte meg Howard szelíd mosollyal, és Fleming majdhogynem mondott neki valami cifrát... A misszionárius hosszú, sovány, ősz ember volt, kecskeszakállal és bételt rágott. A hegyek között tanyázó sakai törzshöz igyekszik, és egy napra megpihenne, ha megengednék, mondta. Valami hasonlót dűnnyögtek neki, mire felment a verandára, de a rekkenő hőség dacára sem vetette le fekete papi kabátját, és csendesen meghúzódott egy sarokban, egykedvűen rágcsálva.

- A gazember végzett velünk - mondta Fleming, - bizonyos, hogy ő csempészte ide ezt a haldokló leprást, és a bennszülött munkások árkon-bokron túl járnak. Feladhatjuk a harcot.

- Maguk tehetnek, amit akarnak, de én itt halok meg! - mondta Cecil villogó szemmel, és bement a házba. Az ebéd olt párolgott az asztalon, de csak ketten ettek. A hittérítő és Howard úr. Cecil rosszkedvűen nézte, hogy a könyvelő milyen jóízűen eszik, mintha még a hangulatával sem osztaná a lány szomorú

sorsát. Ebéd után nyugodtan felállt és bejelentette, hogy távozik.

- Szomorú itt, ugye, Mr. Howard? - mondta a lány gúnyosan, és úgy érezte, hogy nagyon fáj a szíve. Howard szelíden mosolygót:

- Dolgom van a városban. De azt hiszem, még visszatérek. - Kissé színpadiasan meghajolt, udvariasan kivezette Mayát az istállóból, és néhány perc múlva már csendesen kocogott lefelé az ösvényen. Cecil sírni szeretett volna. A hittérítő azt kérdezte, hogy miért nem ültetnek citronella-füvet a ház köré, az távol tartja a moszkítókat? Fleming elsápadt és udvariasan kijelentette, hogy nyomban küld citronella-magért, miután fűültetésnél egyéb dolguk rövidesen úgysem lesz. A pap átnyújtott neki egy zacskó magot. Fleming elsárgult, azután halvány vörös lett, végül megköszörülte a torkát, és bement a szobába, átkozva magát bigottságáért, hogy nem képes egyházi embert inzultálni. A pap rágcsált... A bétel vörös leve időnként lecsepent szalonkabátjára és vidáman csillogott...

Alkonyodott, izzó vörösbe borult minden és Fleming lemutatott a szerpentinútra:

- Pepítő bandája! Most jönnek a sakálok támadni! - A hegyoldalban egy csapat fehér lovas poroszkált felfelé, élükön Carterissel, a volt csendőrrel, aki hírhedt rabló volt, és Padding helyére került. Nézték a kis csapatot, ahogy jöttek, mint a végzet, az elhagyott telep felé, hogy elűzzék utolsó lakóit is.

- Azt hiszem, nem kellene bevárni őket, jobb, ha mi támadunk. Le kellene lőni a vezetőt - mondta váratlanul a lelkész és mindenki meglepődött Istennek ettől a harcias szolgájától.

- Hogy a fenébe akar vörös alkonyi fényben ügető embereket innen eltalálni? - mordult rá Fleming.

- Nézze, így - felelte a pap és reverendája alól előkapva egy revolvvert, célzás nélkül lőtt. Carteris, mint akit fejlövés ért, feldobta karjait és kibukott a nyeregből. - Hát nem egyszerű? - kérdezte korholóan a pap Flemingtől, aki dermedten állt és csak ennyit motyogott: „Istenemre, ez volt a lövés...”

És a többiek csodálkozva látták, hogy a szétnyíló papi kabát alatt két hatalmas revolver van, valamint egy egész kis lőszer-raktár. Annyit mindenesetre elértek, hogy a lovasok ettől a páratlan lövéstől megriadtak, és leugrálva az állatokról, fedezéket keresve lassabban folytatták útjukat. Ezek után Fleming nem kérdezett semmit. Viszont a pap elkezdett parancsolgatni. - Készüljünk el az ostromra, hordjanak össze köveket, ahol űr van a cölöpökön, be kell fedni. Öntsék végig, amennyi vízzel csak lehet, a ház tetejét, hogy ne tudják felgyújtani. Minden lőszert és fegyvert hordjanak fel a középső asztalra, és ha van dinamitpatron, az is nagyszerű. Miss Thurn, lesz szíves állandóan tölteni a kilőtt fegyvereket?

- Ördögöt! Én harcolni fogok! - Az öreg csak bólogatott és mintegy mellékesen, két könnyelműen haladó banditát puffantott le, ezalatt Fleming végrehajttatta minden intézkedését, úgyhogy mire az első lovasok felértek a hegygerincre, már ostromra készen állt a ház. Golyók süvöltöttek mindenfelé, de az öreg csak akkor ment a többi után a kunyhóba, mikor láthatatlan fütttyentéssel megbillentette valami a kalapját. Fleminget egész idő alatt nevetés csiklandozta, ahogy az öreg hittérítő az ablak mellé húzódva két pisztolyból tüzelt, gyorsan és pontosan, mintha egymaga egy jól kiépített gépfegyverállás lenne. Oda is szólt gúnyosan:

- Tisztelendő uram, úgy látszik, ért a bűnösök lelkéhez.

- Megtérítem őket a rossz útról - felelte, és egy fa mögül kilátó vászondarabra lőtt, amely nyomban piros lett. A kunyhó vékony falát keresztül-kasul járták a golyók, és egy időre be kellett szüntetni a tüzelést, mert fuldokoltak a füstben. Az öreg pap természetesen Wolf, az álruhás vadász volt. Komoran mormogta: „Kissé késnek a fiúk...”

Fleming megsebesült a vállán, de azért tovább küzdött, egyik társuk harcképtelen lett, vagy talán meg is halt... Cecil még sértetlen volt, és szorgalmasan küldte a golyókat. Az ostromgyűrű egyre szűkült. Soká nem tarthatták magukat... Cecil fel-

sikoltott. Egy golyó alsó lábizmát lőtte át, erősen vérzett. Ápolás alá akarták venni, de nem hagyott magához nyúlni:

- Ne törődjetelek velem! Egy pillanat időnk sincs!... - És ott guggolt a szoba padlóján, igyekezett elkötni a lábát... Egy hatalmas kő kitörte az ajtó felső részét... A golyók szabadon füttyültek be... Még legfeljebb tíz percig tarthatták magukat, vagy addig sem. Fleming még állt, de több könnyű sebből vérzett, a többiek már csendesen feküdtek a padlón, csak az öreg volt sértetlen. Cecil nagy nehezen elkötötte a sebeit, de úgy érezte, rögtön elájul... Mögötte reccsent valami. Megfordult és ijedten látta, hogy a kunyhó hátsó falát, amely a meredélyre nézett, benyomták, és egy hosszú, izmos maláj lép be. Sikoltani akart... revolvert keresett, de a maláj könnyedén felkapta. Ekkor kiáltott...

Az öreg vadász hátranézett... De mi ez?...

Nyugodtan visszafordul az ablak felé, és hagyja, hogy a maláj tehetetlenül vigye... Azt hitte a lány, hogy megőrült, vagy lázálomban látja csak, hogy a maláj kilép vele a kunyhóból a szakadék peremére, és szorosan átfogva őt az egyik kezével, lefelé csúszik vele lassan egy kötél a szédítő mélység felett... Elájult...

A banditák még vagy tizenketten lehettek, és a kunyhóból már alig jött lövés... Rohamra készültek. Ekkor oldalról, ahonnan nem voltak fedezve, s ahonnan nem vártak veszélyt, hirtelen sortüzet kaptak. Öten maradtak ott nyomban, a többi rémülten igyekezett futni, de ez igazán reménytelen kísérlet volt, mert a domboldalból Dorn, Pitt Holbers és Boston Jim céloztak rájuk! Ezek a vadászok az ő szokott nyugalmaikkal, körültekintő pontossággal szedték le őket egyenként. Az utolsó feltartotta két karját és megállt: „Kegyelem” - kiáltotta.

A pap kilépett a kunyhóból:

- Az Istennél, fiam - mondta szelíden és fejbe lőtte. Azután a társaihoz fordult:

- Aludtatok útközben, vagy mi a csoda! Segítsetek kötözni, ha ugyan élnek még ezek a szegény favágók... - Az egyik már

meghalt, a másiknak súlyos haslövése volt, Fleming és a harmadik alig sebesült meg. A banditák közül egy sem élt.

- Azért a heccnek még nincs vége - mondta az óriás Pitt Holbers. - Pepitó, sajnos, nem jött el, azt hitte, csak halottak eltakartításáról lesz szó és sakálokat küldött.

- Igaz - mondta csendesen Boston, - azért azt hiszem, még vele is találkozunk majd.

- Tőle sem fogunk sajnálni egy imádságot! - mondta Dorn, és meghúzta álla alatt nemezkalapjának szíját, mert állandóan félt, hogy ezt az értékes régiséget elveszti valahol...

Cecil arra tért magához, hogy egy kókuszháncsra vetett ágyon fekszik letakarva, és vele szemben ül a maláj, aki elrabolta. Ijedten felült.

- Nem szabad mozdulnia, Miss! A sebe nem veszélyes, de elég súlyos, és soha többé nem fog tudni járni, ha nem fekszik nyugodtan. - Ösztönszerűen visszafeküdt. Azután ijedten kérdezte:

- Hol vagytok?!

- A barátjánál van. Én jó barátja vagyok. Én a Lord Mynhernek is barátja vagyok, és ő megkért, hogy vigyázzak a Missre. A házában már nem volt biztos az élete.

Kezdett emlékezni a javai kormányzóra... akinek visszautasította a segítségét... ez az ember lenne a megbízottja? Azután megborzadt, eszébe jutott a lőporfüstös szoba, vérző emberei:

- Mi lett Fleminggel, a hittérítővel és a többiekkel?

- Segítség jött Kuala Lumpurból. Megsemmisítették a banditákat. A telepen minden rendben van.

Cecil sóhajtott. Igen, minden rendben van, csak ott állnak a fák kidöntetlenül, és ott állnak a kidöntöttek, elszállíthatatlanul. Körülnézett a kunyhóban. Csodálkozva látta, hogy egy könyvespolc van a sarokban, sok vastag, nagy könyvvel. Tiszta, szép szoba volt, és milyen különös... a falon festmény! Ki ez a

bennszülött? Amaz mintha gondolataiban olvasott volna, felelt:

- Si Lalan vagyok. Az őseim fejedelmek voltak ezen a félszigeten. Si Lalan elszakadt a rokonaitól, akik nagy városokban élnek, kőházakban laknak, és bankokban tartják a pénzüket. Si Lalan a maláji dzsungel Magányos Főnöke, gyenge, pusztulásnak indult fajtájának hűséges testvére, ahogy ezt a nagy főnökök lelke követelte tőle, mikor ő is ott járt a városokban. - Mindezt a keverék pidgin nyelven mondta el.

- És mi lett... a rablókkal?

- Nagy, nagy négyszögű farkasverembe tették őket és a fehérek szokása szerint, összetett kézzel beszéltek értük a Lord Jézushoz...

- Mennyi vér!... A banditákat is sajnálom!... Hiába volt a harc. Az én erdőm elveszett.

- A Missnek itt nincs erdője. Itt csak a malájnak van erdője. Si Lalannak van erdője - mondta csendesen.

- Én az angoloktól... kaptam... - mondta meglepetten Cecil...

- Az európaiak olyan emberre, aki lopott holmit vásárol meg, azt mondják, orgazda. - Már állt és villogott a szeme. - Megvették ezt a földet az angolok?! Megkérdezték a malájoktól, hogy letelepedhetnek-e itt? Nem! Kultúrárt adtak érte: himlőoltást, pálinkát, kuliéletet a rizs- és gumiültetvényeken, halált, elbutulást, puskaport és vért! És mi ezért cserébe adjuk az aranyat, amit ők a város közepén tartanak, s azt úgy hívják, hogy City. Ők büntetik a gyilkolást, a rablást, és közben elrabolják a földünket és meggyilkolnak, ha nem adjuk. Pedig elkerülhetetlen lesz a pillanat, amikor minden fegyver, minden ész és tekintély dacára Európa szorító karja, amely most átöleli az Egyenlítőt, bénultan fog lehullani erről a féltékéről, amit minden nagy szó ellenére egyszerűen csak bitorol! És amit nem végez el a hőség, a malária és ennek a földrésznek láthatatlan gépfegyverei, azt majd elvégzi a pillanat, amelyben a mi fajtánk ráébred egy napon, hogy a fehér ember éppen olyan, mint ő, csak a bőre más és sokkal kapzsibb! Ezért mondja Si

Lalan, hogy magának itt nincs erdeje, Miss. - Újra elernyedtt és szelídebben tette hozzá: - Maga persze hisz abban, amit csinált, Si Lalan látja, hogy nincs a szívében rosszság és a lelkében bűn, ezért barátja a Missnek.

- Ki... kicsoda maga? - kérdezte a lány könyökére emelkedve, szinte hipnotizáltan ettől a jelenésszerű embertől.

- Si Lalan vagyok, a barátja. És most be fogom kötni. - Lecsavarta a lány lábáról a kötést, kimosta a sebet és bekötötte.

- Si Lalan kivette a golyót kutasszal, de mégis gyulladásba jött a seb. Legalább két hétig kell mozdulatlanul feküdni.

- Talán lehetne orvost szerezni...

- Si Lalan orvos. Sorbonne nevű nagy házban tanult, de szívebben jött vissza, Magányos Főnöknek a dzsungelbe, mint hogy bőre miatt lenézzék az európaiak.

Orvos! A Sorbonne-on végzett! Ezt a primitív nyelvet beszéli! Magányos Főnök! Lehunyta a szemét, mert úgy érezte, nem képes gondolkozni.

- Most aludni fog, - mondta csendesen a maláj, valahonnan egy hegedűt vett elő és Orpheust kezdte játszani, ami csodálatos módon megnyugtatta a lányt. Érezte, hogy nyomban aludni fog, de még eszébe jutott Howard is, kék szemével, nőies mosolyával, ahogy nevetségesen kocogott el az öszvérrel és ettől úgy összeszorult a szíve, hogy sírni tudott volna.

Két hét múlva Cecil teljesen rendbe jött. Ezalatt nagyon megszerette a hallgatag főnököt, aki nemcsak jóságos volt, hanem bölcs is, szívében, agyában, karjaiban olyan erőt, hatalmat, becsületet hordott magában, amivel csak a legritkább embereket áldja meg a sors. Utolsó estéjét töltötte a kunyhóban, és szinte fájt megválnia ettől a harmonikus, kedves szobától. Si Lalan a szigetvilág nagy vadászairól mesélt neki. Whelleyről, Dornról és Bostonról.

Az őserdőben nyugtalan áramlás vibrált át a lombok között... Mindenfelé ijedt állatok csörtettek... azután néhány halk fütty hallatszott és zörgés. A kabócák mintha megnémultak volna, majmok végtelen serege menekült visongva, azután sok apró fütty és a lombok még erősebben zördültek össze. Si Lalan mélyen szívta be a szél szagát: - A monszun! Jön a nagy, újjáteremtő és megsemmisítő szél. - A leány szemében könnyek jelentek meg. Nemsokára kellene kezdődni az úsztatásnak és a Thurn-telep halott. Bizonyára Fleming is elmenekült. Az apró füttyök elhaltak. Óriási dermedt csend támadt ezután. Mint egy jeladásra, fülrepestő csattanással megdördült az ég, és mintha egy tízezer tagú kórus üvöltene fel, átvisített a tájon a monszun! Hatalmas fákat úgy reccsentett ki, vagy csavart meg gyökerestől, mint egy vékony pálcikát, és nyomban utána olyan vízzuhatagot söpört sűrű, vastag sugarakban a tájra, mintha az utolsó ítélet érkezett volna el. A fák hajladoztak, törtek, indák és kúszó rotangok szakadtak szerte, a víz percek alatt örvénylő, bugyborékoló zuhatagokban rohant minden mélyedésből és a szél, a szél úgy bőgött, zengett, kavargott, mintha százezer láthatatlan szekér vágatna vad lovakkal...

Az első hajnali napsugarak párázó, ázott lombokon csillantak meg. Cecil elindult Si Lalannal a halott telep felé. És ahogy felért a hegyháttra, szédülten kapott a fejéhez. Mint egy vízió, látszott a telep: bennszülöttek nyüzsögtek, fejszék csattogtak, elefántok trombitáltak, és Fleming lovagolt az irtványokon át... Fél, hogy eltűnik a látomás... de nem! Itt dolgoznak!... Megkapaszkodott a maláj karjában és reszketve nézett rá.

Miután a banditákat eltemették, és valahogy rendbe hozták a rostává lőtt cölöpházat, megvacsoráztak, és kimerülten lepihentek. Másnap reggel Fleming, aki időközben megtudta, hogy Cecil biztos helyen van, szomorúan álldogált a tornácon.

Azt hitte, ő ébredt fel legelsőnek, de Pitt Holbers óriás alakja már szembejött a tisztáson. Elégedetten vigyorgott:

- Megettetem az állatokat, és egy kicsit megvakargattam őket. - Ebben a pillanatban Dorn jött ki a házból:

- Megyek megetetni az állatokat... - mondotta.

- Ne fáradj, öreg házaló, ha rád várnak, már éhen haltak volna - felelte Holbers.

- Etethetjük már azokat, uram, - dörmögte Fleming, - megállt a munka, vége mindennek. Pepitó nevet a markába.

- Maga pesszimista, kedves Fleming. Elfelejté azt, hogy minden kacagások közül az a legjobb, amit utoljára nevetnek.

- Van Gorck nevet utoljára - mondta Dorn és a völgyre mutatott. Fleming ámulatlan felkiáltott. A szerpentinúton hosszú-hosszú karaván jött fölfelé, öszvérek, csomagok és maláji kulik végeláthatatlan sora, fejükön imbolygó batyukkal, élükön egy köpcös, vastag fejű európai, babos kancán lépegetve. Közeledtek lassan a telep felé. Fleming torkából zokogásszerű hangok törtek elő, szagatott felkiáltások: - Hiszen akkor minden mentve van!

- Ezt mind, mind köszönje Boston Jimnek, aki előre gőzöst készíttetett Kuala Lumpurban és így Van Gorck az első hírré elindulhatott toborozni. - A megtért Howard jelent meg az ajtóban és egy csomó nyugtát nézett, mint aki nem ért valamit.

- Mondja, Mr. Fleming, hol vannak a múlt heti elszámolások?

- Pokolba az elszámolásokkal! - dühöngött Fleming - nem látja? Munkások jönnek!

- Na és - felelte Boston - azért nem kell elszámolni? Itt négy fejadag...

- Mr. Howard, én lelövöm magát! - Dornhoz fordult - és mondja, hol lehet annak a Boston Jimnek kezét csókolni?

- Nem kell hozzá két napig lovagolni, Mr. Fleming! Itt van maga mellett - mondta Dorn.

- Én csak ezt a zöldfülűt látom...

- Látod, nekem sohasem hitted - mondta Holbers vigyorogva Bostonnak -, én mindig mondtam, hogy zöldfülű vagy. - Fleming rájuk nézett, aztán nyitva maradt a szája és hirtelen leült.
- Igyon egy kis vizet, Mr. Fleming! - mondta Boston -, aztán keresse elő azokat a nyugtákat...

Cecil egyenesen a cölöpház felé tartott Si Lalannal.

- Ugye maga lőtt arra a banditára, aki el akart hurcolni?
- Boston Jim volt! - Howard lépett hozzájuk és melegen megszorította Cecil kezét, de a lány még mindig nem tudott ránézni. Arra gondolt, ahogy ez az ember sietve elmenekült, és magára hagyta őt a bajában. Újra Si Lalanhoz fordult.
- És hogy kerültek ide a munkások?
- Boston Jim előre sejtette, honnan fog jönni a támadás, hajót rendelt Kuala Lumpurban és a leghíresebb toborzóval, Van Gorckkal idejében gondoskodott kulikról.
- És hogy... hogy jött a segítség a banditák ellen?
- Boston Jim vágtatott le a városba és hozta el idejében a vadászokat.
- De hát... varázsló ez az ember? Mindig és mindent csak ő... És én nem is ismerem.

Si Lalán ránézett és újra mosolygott.

- De hiszen itt megy maga mellett, Miss Thurn. - Rámutatott a könyvelőre, aki egy vékony vesszővel zavartan csapkodta a lábszárvédőjét. A lány ránézett erre a középtermetű, keskeny-csípőjű, finom kezű emberre, a könyvelőre, akinek, ha nem lenne egy hófehér tincs oldalt a hajában, akkor suhancnak látszana. Pontosan úgy, ahogy Fleming, ő is azonnal leült, de egy fatörzsre.

- Bocsásson meg, Cecil, de maga nem akart segítséget elfogadni a kormányzótól és saját érdekében kénytelen voltam alakoskodni. - Zavartan tépdeste a vesszőt. A lány most megértett mindent, nem tudta ugyan felfogni, hogy ez a csendes hivatal-

nok a rettegett Boston Jim, de most már értette, hogy miért nem mutatkozott Pepitó előtt, hová lovagolt olyan gyorsan és hirtelen, elpirult, azután felindultan mondta:

- Igazán, nagyon nevetséges voltam... hagyta, hogy célba löni tanítsam, hagyta, hogy pártfogoljam... igazán... igazán...

- Higye el...

A lány kiszakította a kezét, és könnyek csillogtak a szemében:

- Én nagy hálával tartozom magának! Köszönöm, amit értem tett, de hogy kinevetett, hogy kicsúfolt... ezt... ezt én nem tudom megbocsátani és kérem, hagyjon... Gyorsan elsietett...

Délután újra megeredt az eső. Másnap a Liz szélesebben folyt medrében, és néhány nap múlva, mint hatalmas folyam hömpölygött a hegyek felől lezúduló hatalmas víztömegektől. Rövid időn belül a fának át kell haladni a tavon, amely néhány hétig összeköti a Lizt a Monnal. Most már mindenki dolgozott. Cecil ijedt tisztelettel nézte ezeket a csupa erő, csupa vasideg-embereket és Boston Jimet kereste, akit hajnalban egy kis tutajon látott valahol messze, de most sehol sem találta. Este a tutajok nagy része áthaladt a tavon, amely, mint egyetlen ezüst lap terült el a holdfény alatt, és már úsztak le a hatalmas, sebes sodrú Mon folyón. A lány kis tutaján csak egy maláj állt, és az utolsó tuskóra erősített ötméteres kormánylapátot kezelte. Sötét teste szinte láthatatlanná lett az éjszakában. Hajnalig annyira megközelítették a folyó deltáját, hogy a tenger dagálya érezhetővé vált és lassúbbodott a tutajok rohanása...

A Malakka-szoros előtt a Mon több ágra szakad, de csak egyetlen ág, a délnyugati volt alkalmas arra, hogy fát szállítsanak rajta, mert ez az öböl egy beszögellésébe ért, ahol semmi áramlása nem volt a víznek, és a szétszedett tutajok vaskarikákkal egymáshoz ácsolva megmaradtak a „faparkban”. A többi ág mocsaras dzsungelszigetek között kanyarogva a föld alá vagy a szabad tengerhez vezetett, és ha véletlenül ide tévedt volna egy tutaj, azt apály idején a víz romboló sodra úgy zúdítt volna ki messze, a nyílt tengerre, hogy darabokra

szakad. Fleming a vezértutajon csukott szemmel is kiismerte magát a sokféle kanyarulat, zsombék és torkolat között, úgy-hogy a menet simán úszott be a délnyugati ágba.

Cecil kis tutaja is elérte a torkolatot. Alkonyodott. Mindenfelé piszkos, barna örvényekkel ágazott szét a folyó, alagútszerűen egymásra boruló ősfák lombhálózata között, mikor a lány hirtelen loccsanást hallott maga mögött. Megfordult. A kormányos nem volt a helyén, és örvénylő hullámgyűrűk jelezték a teste felett marakodó krokodilokat... A lány a kormányhoz akart ugrani, de hirtelen óriási árnyék emelkedett fel a lapát mellett. Pepitó...! A raffiakunyhóban bújhatott meg eddig, ami a tutaj végében állt... A lány iszonyodva hőkölt hátra, és az óriás egyetlen lökéssel messze kitolta a kormányt, úgy, hogy a tutaj máris belesiklott egy mellékágba, eltűnve a két parton összeérő lombsátor alatt... Cecil Pepitó hatalmában volt.

A tutajok elhaladtak, senki sem vette észre Cecil eltűnését, olyan gyorsan történt az egész... A tutaj partnak ütődött, a lány megszedült, de máris felkapták a bandita óriás karjai, és már kint voltak a süppedő, zsombékos parton. Távolabb egy kunyhó állt, és Cecil rögtön tudta, hogy ez Pepitó titkos fészke, amit az egész gyarmati rendőrség sikertelenül keres évek óta. És most már azt is tudta, hogy elveszett...

- Amint látja, összes barátja és szolgája közül kiragadtam és elhoztam ide, Thurn Cecil. A játéknak vége. Vesztett... Azaz nem is vesztett, sok mindent nyert.

- Öljön meg, maga hiéna! – kiáltotta elkeseredve Cecil.

- Magát?! Hogy képzeled? - És megfogta a lány kezét. - Hát nem tudja, hogy én szeretem magát? - Cecil rémülten igyekezett szabadulni az óriás kezéből, de hiába. Pepitó mosolygott rá: - Most még idegenkedik, de talán egy hónap múlva, esetleg egy év múlva hozzám szokik, meglátja. Eljön az ideje. Sokat lesz velem együtt, és soha nem jár erre senki, itt nem találhatják meg...

- Boston Jim meg fog találni! - Az óriásnak megcsikordultak a fogai.

- Az a mocskos véreb, nem is álmodik erről a helyről... Soha sem találja meg!

- De igen! - sikoltotta a lány diadalmasan, Nézze, ott jön és meg fogja magát ölni!

A rohanó örvények között egy apró tutaj jött, és Howard állt a kormánylapát mellett, előregömbült testtel, hogy ha a tutaj partot ér, nyomban ugorjon. Pepitó előrántotta revolverét és lőtt, de a táncoló tutaj nem nyújtott jó célpontot. És egyszerre fájdalom hasított a kezébe. Cecil apró fogai mélyen a húzába fúródtak, hogy elejtette a revolvért. A tutaj partnak ütődött, és egy hosszú, karcsú árny, mint leopárd ugrott fantasztikus, nagy ívben Pepitóra. A bandita elzuhant, de eltaszította magától ellenfelét, és talpra ugrott. Másik revolveréhez akart kapni, de az öve ott csüngött Boston kezében, ahogy nyomban leszakította róla. Howard nyugodtan, mosolyogva nézett rá, aztán lágy hangján megszólalt:

- Most meg fogom ölni, Pepitó. - A lány csak nézte, és ahogy ott látta állni Bostont, kissé hajlott háttal, összeszorított fogakkal, mosolyogva, és a szemében furcsa, sárga fények villantak meg, hirtelen rémület zibbasztotta el. Most már világosan látta, hogy ez az ember nem kisebb a hírénél. Ez az ember a végzet, és akit üldözőbe vesz, annak vége. És látta a majdnem fél méterrel magasabb Pepitót, bizonytalan révedezéssel a szemében, ahogy ott állt Howarddal szemben.

- Hát lőj már! Lőj már, te piszok vizsla! Te mocskos rendőr-eb!

- De Boston csak mosolygott.

- Azért sértegetsz, mert gyáva vagy, önmagadat akarod meggyőzni, hogy nem félsz, de ez nem igaz, Pepitó. Te nagyon félsz tőlem. Mindig erről a pillanatról álmodtam, hogy egyszer majd így állunk szemben, és én megöllek téged, Pepitó. - Csendesen, szinte szelíden mondta ezeket a szavakat, és mégis valami olyan idegenszerű lágysággal a hangjában, olyan hűvös megfontolással, hogy a halál titokzatos dermedtsége körülfogta őket. Azután ledobta a revolverövet, elővette saját revolverét és folytatta: - Te azt mondtad, Pepitó, hogy mindenkinek

adsz egy esélyt. Cecilnek is adtál. Ezt meg kell hálálnom. Bitang rablógyilkos vagy, és éppen ezért én nem lehetek könyörtelenebb nálad. Adok neked esélyt. - Eldobta a revolvért, és nyugodt léptekkel indult az óriás felé. Udvariasan, mintegy mentegetőzve így szólt: - Meg fogsz velem küzdeni, Pepitó!

Az óriás rávetette magát, és Cecil felsikoltott, mert úgy látsozott, hogy ez a finom kis ember összetörik ellenfele pusztasúlyától. De nem ez történt. Boston bal kezével visszalökte, jobb ökle pedig kilendült, egyenesen a bandita arca közepébe, hogy az a cserjék közé zuhant, azután megkezdődött a nagy küzdelem. Az erdő vadjai riadtan menekültek a közelből. Olyan csapások zuhogtak négy ököltől, hogy valami közepes embernek egy is elég lett volna örökre... Aztán Pepitó elkapta Howard derekát, és össze akarta roppantani. Irtózatoss karjaival összekulcsolva húzta maga felé. Egy pillanat, és kettétöri, de Boston beleharapott az arcába! A bandita iszonyú ugrással akarta lerázni, hörgött és dobálta magát, de Boston nem engedte el a fogával, és két ökle sebesen kalapált az óriás bordáin, hogy minden lélegzetével belenyilalljon! Pepitó elrántotta a fejét, az arcából dőlt a vér, lihegett, és két olyan csapás zúdult rá, hogy újra felbukott, de a ráugró vadászt felemelkedése közben most ő találta telibe, kétszer egymásután... Hirtelen, mint vékony, forró vaspántok, úgy szorultak Boston ujjai a nyakára... Elfeledett körötte a világ, reccsenni érezte a gégéjét és csak az mentette meg a fulladástól, hogy villámgyorsan körbefordult... A nyakából lógó Howard dereka egy fához csapódott, leváltak az ujjak... És ekkor csodát látott Cecil: Pepitó, a rettegett bandita, hirtelen futni kezdett. Howard egy diadalmas farkas üvöltésével vetette utána magát... Aztán távoli reccsenéseket hallott a lány. Bokrok töredezték, liánok recsegték, ahogy gurulva, egymást tépve, ütve, hörgöve küzdött életre-halálra az őserdő két legnemesebb vadja. Cecil imbolygó léptekkel ment utánuk... Látta, hogy Pepitó újra felugrik. A ruha rongyokban lógott róluk, az arcuk felismerhetetlen volt, és Pepitó ismét szökni akart, négy nagy szökellést tett a sűrű felé tántorogva,

de Boston leopárdugrással, mintha a levegőben úszna, zuhant rá hátulról, elkapva a nyakát, és a lökéstől Pepitő előrebukott a földre. Hörögve lihegett és úgy maradt. Boston a hátán térdelt, kezével megfogta a tarkóját, és lefelé szorította. Másik kezével az arcra borult ember állát ragadta meg és húzta maga felé. Mozdulatlanok voltak, de iszonyú erőfeszítésben. Pepitő minden izmával, kidagadó nyakkal szorította az arcát a földre és Boston teljes erejével húzta felfelé az állat... Aztán az óriás izmai elernyedtek és álla lassan engedett a szorításnak, ibolyaszínű arca fordult... fordult, a húzó kéz irányába... Cecil elfödte az arcát... Egy halk reccsenést hallott...

Mikor felnézett, Pepitő mozdulatlanul feküdt, és ugyanolyan mozdulatlanul állt Boston.

- Szörnyű volt - suttogta a lány - megölte?

- Meg.

- Nem lett volna szabad... Ez... ez a törvény dolga...

- Itt én vagyok a törvény - mondta Boston. Sóhajtott egyet. - A börtönből egy hét alatt megszökik... A törvény kezéből esetleg kicsúszik... Ennek az embernek kétszáz kiderített gyilkosság nyomta a lelkét. Ezt az embert a gyengék, a gyávák, a kulturáltak érdekében meg kellett semmisíteni. Aki itt gonosztevőt üldöz, az rendőr, bíró és Istenítélet egy személyben. - Benyúlt a zsebébe, amelyről Cecil már régen megállapította, hogy állandóan furcsán zörög, és egy tálcában végződő fémrudat adott a leány kezébe:

- De, mivel elsősorban rendőr vagyok, kérem, segítsen nekem, és ha intek a fejemmel, rántsa meg azt a kis zsinórt a fémlap mellett. - Azután egy egész kis Kodakot vett elő a zsebéből, megfordította a halottat, ráirányította a gépet és intett... Vakító magnéziumfény lobbant fel egy pillanatra a dzsungelben... Eltette a gépet, odament a lányhoz és átkarolta. Cecil kimerültén hajtotta rá a fejét.

- És most gyérünk innen gyorsan, drágám - mondta a férfi és megsimogatta a lány égő, könnyes arcát.

A hatalmas gőzös sebesen rakodott, és mögötte már várt egy másik. Ameddig szem ellátott, mindenütt vaskarikákkal összekötött fatönkök himbálóztak a tengeren, amelyben éjfél felé, mint egy izzólámpa két szénszála, a láthatár és a víz találkozásánál összeért a hold saját tükörképével, fehér színeknek valóságos orgiájába borítva az óceánt. Az európai cégek tisztviselői átvették a leszállított fát a kikötött mennyiségben, és Cecil hálasán köszönt el a vadászoktól, akiknek furcsa csoportja mint ha a Fliegende Blätter illusztrációjából elevenedett volna meg...

...MacPerschon ezredes mosolyogva, két kezét előrenyújtva sietett Boston elé az ajtóig.

- Thurn Cecil - mutatta be Howard a kíséretében lévő hölgyet. Miután leültek, elővette a halott Pepitőről készült fényképet, és átadta az ezredesnek. MacPerschon ránézett a képre, és bár kemény katona hírében állott, elsápadt és felkavarodott a gyomra. Azután hol a képet, hol az előtte lévő embert nézte meg, mint aki nem ért valamit. Vakító fehér nyári ruhában, elegánsan és fesztelenül ült vele szemben Boston.

- De hogy az ördögbe... pardon... hogy a csodába történt ez?

- Verekedtünk - mondta halkán, szelíden Boston Jim.

- Azt elhiszem... dűnnyögte, aztán felugrott. - Vízet! Gyorsan vizet! - Cecil előrehajolt az asztal fölött és elfehéredett.

- Köszönöm... már jól vagyok...

- Cecil ugyanis jelen volt az afférnál - mondta újra nagy zavarban Boston.

- Affér... - mormolta az ezredes - akkor értem. Szörnyű lehetett. Gratulálok, Jim! - és megszorította a kezét - nem lehet ehhez mást mondani, no... Sok ezer embernek adta vissza a nyugalmát. És ha megismételném az ajánlatomat, megduplázva, úgy, hogy ön angol szolgálatban...

- Azt hiszem, most már megmaradok a hollandoknál. Különben is, egyelőre szabadságra megyek, megnősülök...
- Ehhez is gratulálok! A menyasszony természetesen...
- Thurn Cecil, ezredes uram.
- Sok szerencsét kívánok. Az a felvétel 5000 dollárt ér magának. - Kikísérte őket, és mind a kettőnek sokáig szorongatta a kezét, aztán visszament a szobába, Pepitó képét lepecsételte, beragasztotta egy nagy könyvbe, és rövid ideig mintha gondolkodott volna valamint. Azután azt mormolta maga elé: „Azt hiszem, az öreg Thurn most már nyugodhat békében...”

VÉGE